

ΓΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΩΣ ΓΕΥΜΑΤΙΖΟΥΝ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Έχετε την περιέργεια να μάθετε πώς τρώνε και τι τρώνε οι Κινέζοι ; Διαβάστε τα κατωτέρω, τα οποία περιγράφει Άγγλος περιηγητής διατρέψας εις την πρωτεύουσαν του Ουρανίου Κράτους και επιμελώς σπουδάσας τὰ ἤθη και ἔθιμα τῶν Κινέζων.

Ἀρχίζουμε λοιπὸν πρῶτα ἀπὸ τὰ ἐπίσημα γεύματα. Ἀναγνώσατε και φρίξτε :

Κατὰ πρῶτον παρατίθεται εἰς τὴν τράπεζαν ἓνα εἶδος τύργου τετραγώνου κατασκευασμένου ἀπὸ κομμάτια χήνας και ψαριῶν ἐντοπίων, πού τὰ ὀνομάζουν «κεφαλὰς δαμάλεως». Συγγρῶς παρατίθεται μεγάλη παρτίσι περιέχουσα κομμάτια κρέατος, μικρὰ ἐντόσθια και ἀγὰ ψημένα σφικτὰ, τὰ ὅποια διατηρῶνται μέσα σ' ἄσβεστη. Μετὰ ταῦτα σερβίρουν ἓνα περίεργον κατασκευάσμα ἀπὸ σιτάρι και κριθάρι καμωμένο, διάφορα τουργα, ὄστρακα, ἄγνωστα ἐν Εὐρώπῃ, γαρίδες τεράστιες και ἄποικια ζαχαρωμένα, τὰ ὅποια ἀντιστοιχοῦν μὲ τὰ λεγόμενα σαλατικὰ τῶν Ἑυρωπαίων.

Ὅλα αὐτὰ τὰ τρώγουν μὲ μικρὰ σουβλερὰ ραβδῶνια ἀπὸ φλντσίσι, τὰ ὅποια κάθε συνδαιτηριῶν, φέρει ἐπάνω του ! Πρὸ ἐκάστου συνδαιτηριῶν, τοποθετεῖται πάντοτε γὰ νὰ σφουγγίζεται μιὰ πετσέτα, ἑλαφρῶς βρεγμένη σὲ θερμὸ νερὸ.

Τὸ πρῶτον φαγητὸ εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα εἶνε πάντοτε ζωμιὸς ἀπὸ ὄσθια ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπιπλέουν κρέατα ὀρνίθων. Γύρω ἀπὸ τὰ πιάτα τοποθετοῦνται μικρὰ φλυτζάνια περιέχοντα διάφορες σάλτσες, ζαχαρόνερα και σεμπρέτια ἀρωματικά, τὰ ὅποια οἱ τρώγοντες χρησιμοποιοῦν ἀναλόγως τῶν φαγητῶν πού τρώνε. Μετὰ ταῦτα σερβίρουν φαγητὸν κατασκευασμένον ἀπὸ θαλάσσια κογχύλια, κρῖσινα και γλοιώδη. Ἡ γεῦσις αὐτῶν ὀμοιάζει ὀλίγον πρὸς τὴν τοῦ λίπους τῆς χελώνης !

Τὸ φαγητὸ τῶν κογχυλιῶν, διαδέχεται συνήθως ἄλλο φαγητὸν καμωμένο ἀπὸ τὸ κρέας τῆς κεφαλῆς τῆς μωραίνης. Τὸ φαγητὸ αὐτὸ εἶνε λιαν περιζήτητον και πολυδύπανον, διὰτι ἀπαιτοῦνται πολλοὶ ἰχθύς, διὰ ν' ἀποτελεσθῇ μόλις μιὰ μικρὴ μερίς ἐξ αὐτοῦ. Μετὰ τοῦτο φέρουσιν ἄλλο φαγητὸν καμωμένο ἀπὸ τὰ πτερυγία τοῦ καρχαρία και ἀπὸ κομμάτια χοιρινῶ κρέατος. Οἱ Κινέζοι θεωροῦν ἁμάρτημα τὸ τρώγειν βοδινὸ κρέας.

Κατόπιν σερβίρουν εἶδος σαλάτας πού ἀποτελεῖται ἀπὸ σφαιρίδια σαρκὸς μεγάλου καρκίνου, ἀξιολόγου τὴν γεῦσιν. Ἐπειτα ἔρχεται τὸ Ρύζι τῶν Πνευματῶν, τὸ ὁποῖον εἶνε εἶδος κομπόστας ἀπὸ δαμάσκηνα και διάφορα ἄλλα φρούτα.

Τὸ γεῦμα ὅμως δὲν σταματᾷ ὡς ἐδῶ. Ἀμέσως κατόπιν σερβίρουν φραγκοκάδαμα, ἀμάντας τῆς Μαντζουρίας, ὄσπρια και γλώσσας ἀπὸ πάπιες, αἱ ὁποῖες θεωροῦνται σὴν Κίνα ὡς τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς μαγειρικῆς τέχνης.

Μετὰ τίς γλώσσας τῶν παπιῶν σερβίρουν φαγητὸν κατασκευασμένον ἀπὸ τένοντας ἐλάφου, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται βασιλικὸν μαγεῖονμα και τὸ ὁποῖον ὁ αὐτοκράτωρ τὸ ἀποστέλει ὡς δῶρον εἰς τοὺς εὐνοουμένους του. Ἀκόμη σερβίρουν και τὰ «ὄτια τῆς Ἀφροδίτης», ἓνα εἶδος δηλαδὴ κογχυλιῶν, τῶν ὁποίων ἡ γεῦσις εἶνε ἐλαϊώδης.

Ἐπι τέλους σερβίρουν βραστὸ ρύζι μέσα σὲ μικρὰ φλυτζάνια, κομπόστας ἀπὸ διάφορα φρούτα και βοτόμουρα μέσα σὲ οἶνονπνευμα !

Τὸ γεῦμα ἐπισφραγίζεται μὲ γενναίαν ποσότητα.

Οὐδέποτε παρατίθενται καρποὶ ἄψητοι εἰς Κινεζικὸν γεῦμα. Μία μάλιστα κινεζικὴ παροιμία λέγει, ὅτι «ὁ καρπὸς εἰςτὸν στόμαχον εἶνε πτερόν τὸ πωτῶ, μετὰ τὰ τὴν μεσημβρίαν και μολυβδοστο ἐσπέρας !»

ΚΡΗΤΙΚΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΓΑΜΟΣ

[Ἐν πρώτον μετὰ τὴν ἄλοισιν τῆς Κρήτης ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐτῶν.]

Ἡ μάνα μου βουλήθηκε νὰ μὲ καλοπαντρεύῃ, Ὅλο τὸν κόσμο κάλεσε, κι' ἄλλή τὴν οἰκουμένη, Τὴν πρώτη μ' ἀγαπητιὰ δὲ θέλει νὰ καλέσῃ.

— «Μάννα μ', ἄς τὴν καλέσουμε κομπάρισσα νὰ γείνη».

— «Μετὰ χαρὰς σου, Γιάγκο μου, κ' ὅτι μοῦ πῆς νὰ κάμω».

Σέρνει και πάει σὴν Ἀρετὴ δόνει κ' ἐμπαίνει μέσα.

— «Ὅρα καλὴ σου, Ἀρετὴ !» — «Καλῶς τὴν κυραμάννα».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κομπάρισσά του νὰμπῆς».

— «Μετὰ χαρὰς σου, μάνα μου, κ' ὅτι μοῦ πῆς νὰ κάμω. Μόν' νὰ τὸ πῶ τῆς μάνας μου, κ' ὅτι μοῦ πῆ κ' ἐκεῖνη».

Σέρνει και πάει σὴν μάνα τῆς δόνει κ' ἐμπαίνει μέσα.

— «Ὅρα καλὴ σου, μάνα μου !» — «Καλῶς τὴν θυγατέρα».

— «Ὁ Γιάγκος ἐμπεγέντισε κομπάρου του νὰ γείνω».

— «Μωρὴ σκόλλα, μὴ ἄνομη, κορὴ δαιμονισμένη, ἔχεις ποδαρὶα νὰ σταθῆς, κεφάλι γὰ νὰ στήσῃς ; ἔχεις και χεροπάλαμα στεφάνια νὰ βαστήξῃς ;»

— «Ἐχω και πόδια νὰ σταθῶ, κεφάλι γὰ νὰ στήσω. Ἐχω και χεροπάλαμα στεφάνια νὰ βαστήξω».

— «Σῆρε, κορὴ μου, στὸ καλὸ, και σὴν καλὴ τὴν ὄρα»

Σέρνει και πάει σὴν κάμαρα, δόνει και μπαίνει μέσα.

Τρεῖς μέραις στολιζότανε, τρεῖς μέραις και τρεῖς νύχταις.

Βάνει τὸν ἥλιο πρόσωπο, και τὸ φεγγάρι ἄστῆθι, και τοῦ κορακοῦ τὸ φτερό βάνει καμαροφρόδι, τὴν ἄμμο τὴν ἀμέτρητη βάνει μαχαριτάρια.

Τὰ κοχλαδάκια τοῦ γιாலοῦ βάνει δαχτυλιδάκια, και παίρνει σκλάβαις πίσω τῆς, και σκλάβαις ἄπ' ἐμπρός τῆς, τὸν δρόμον πού ἐπήγαινε, ἥλιος μὴν τὴν μαυρίζει.

Σέρνει και πάει σὴν ἐκκλησίᾳ, δόνει και μπαίνει μέσα.

Παπῆς τὴν εἶδε κ' ἔχασε, δικάς ἀποκεχώθη, και τὰ μικρὰ διακόπουλα χάσαν τὸ «Κόρι» ἐλέησον».

— «Παπᾶ μ' ἂν ἦσαι χριστιανός, κ' ἂν ἦσαι βαφτισμένος, παρᾶσουρε τὰ στεφάνια και βάλτα σὴν κομπάρου».

Σέρνει και πάει σὴν μάνα τῆς, δόνει και μπαίνει μέσα.

— «Καλῶς τῆνε τὴν κορὴ μου τὴν μωροιστημένη, Κομπάρισσα τὴν ἔστειλα, και μ' οὐρθε βλογημένη !»

Ο ΣΟΛΩΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΩΣΚΟΛΟΝ

[Ἐκ τῶν «Ἱταλικῶν» τοῦ Σολωμοῦ]

Ἐθρήνησε ἡ Ζάννυθος, ψυχὴ μακαρισμένη, τὴν μέρα ὁποῦ ὁ ἔδιωξε μακριὰ τῆς κακῆ Μοῖρα, και πικραμένη ἄκουσε τὴν θεϊκὴν σου λύρα, Ἱταλικὰ νὰ τονισθῇ, και ξένους νὰ εὐφραίνῃ.

Και τώρα πὸ πικρὰ θρηνεῖ, και κλαίει ἀπελπισμένη τὸν θάνατό σου, και κτυπᾷ τὴν μιὰ 'ς τὴν ἄλλήν χεῖρα, και κράζει ; Ὡς κ' ἀπ' τὸ κορμὶ μένω ἡ ἔρημ χῆρα αὐτοῦ, πού δόξα ἀπέκτησε και μνήμη εἰς γῆν ξένη !

Ὡ ! γὰ τὴν δόξα πού αὐτὴ τὴν ξένη, γὰ τὴν φήμη ὅπου ἐσκόρπισε πλινθοῦ ὁ νοῦς, κ' ἡ ἀρετὴ σου, γὰ τὸν μεγάλων ἔργων σου τὴν αἰώνια μνήμη

ἂν θέλῃς ἡ πατριδα σου νὰ μὴ βαρυστενάξῃ, και νὰ μὴ κλαίῃ πού γι' ἄλλη γῆ ἀντίηχε ἡ φωνὴ σου, κάμε νὰ γεννηθῇ γι' αὐτὴν ἓνας πού νὰ σὲ μοιάξῃ !

Δ. Βικέλας

Χ Ω Ρ Ι Σ Μ Ο Σ

Στὴν πόρτα στέκει ἡ μάνα μου και τ' ἄσπρο τῆς τ' ἀχείλι σὰ φύλλο τρεμοσινέται, σὺν ψάρι πού σπαράζει. Ἡ ἀδερφοῦλα μου ἔχε γὰ μοῦ λέει μὲ τὸ μαντίλι, μιὰ τὸ σαλεύει κ' ἔπειτα στὰ μάτια τῆς τὸ βάζει.

Κι' ὁ ἀδερφός μου ὡς τὴ γωνιά τοῦ δρόμου με πηγαίνει... με πρόσωπο σὰ χαρῶπο, μ' ἄθόλωτα τὰ μάτια' μὲ νιόθω, ὅταν μ' ἀγκάλισε, πὼς βράζει κ' ἀναβαίνει, πὼς μέσα σποῦν τὰ σπλάχνα του και γίνονται κομάτια.

(Ταρπουράς και Κόπανος) Ἄλξ. Πάλλιν